

I.

Tåget satte sig långsamt i gång och lämnade småningom bakom sig den lilla Tavastlänshälska stationen och den enda passagerare som där afstigit. Det var en smärt ung man klädd i ljus sommarpalla och med ett allvarligt, ^{från} ~~uttryck~~ ~~beundret~~ öfver ansiktet. Han stannade, såg sig grannskande omkring, vände sig därpå till stationskarlen och sporde med en kall och likgiltig stämma:

— Vet ni händelsevis, om här finns skjuts från Mäntylä by?

— Ja, nog tyckte jag nys, svarade den tillfrågade, en liten, beschäftig, medelålders man, hvorpå han ropade nedåt magasinet till: — Å' där någon från Mäntylä? Å' int' Kalle där?

Utmid den rödmålade väggen stodo en mängd sysslösa karlar och pojkar samsprikande. Vid tii-ropet skyndade en spenslig yngling från sin plats och närmade sig främlingen och stationiskarlen.

Den resande kastade en hastig blick på hans snygga grå kläder och filosofiska ansikte. Därpå hållande han och sade:

— Ni är väl här en resande tii mötes?

— Jo, ^{jag är från Mäntylä gård ä} (de sa' att en herre sku' komma, gaf den ^{unge} skjutskarlen tii svar, synbarligen förvånad öfver pronominet „ni“.

— Bra, jag är just den hyresgäst som väntas tii Mäntylä i afton, upplyste främlingen, och vidare förklaringar behöfdes icke.

Bagagepolletten öfverlämnades åt vederbörlig de stationiskare, och det dröjde icke länge, innan den unge främlingens kappsäckar voro placerade bakpå Mäntylä gårds rymliga åbokärr. Bicycle däremot fick lof att bli på hyra i godsmejarinet, tii ägaren funne det lämpligt att afhämta den. Så var nu allt i ordning, och den resande och Drängen satte sig upp på åkdonet och kuskade.

af från stationen...

Det var en särdeles härlig sommarafton i början af juni månad, och på den resande tyckte ombygget af den kvalmiga järnvägskupén till denna rena atmosfär göra en synnerligen angenämt intryck. Hans svärmod skingrade sig något och han inandades i fulla drag den friska, smekande kvällsluften.